

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 13 mars 1934 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om rätt för skattskyldig att vid taxering till skatt för inkomst av tjänst åtnjuta avdrag för vissa levnadskostnader.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 55, har herr *Lovén* hemställt, »att riksdagen måtte besluta att från intäkt av tjänst må *avdrag* göras för levnadskostnader som äro föranledda av att skattskyldig till följd av arbetsanställning eller tjänst av sin arbetsgivare beordras att på längre avstånd från bostadsorten utföra arbete, som nödvändiggör för den skattskyldige att utanför hemmet intaga måltid, vilket för honom medför ökade utgifter, utöver vad han annars skulle vidkännas».

Därjämte har motionären anhållit, att vederbörande utskott ville formulera erforderliga lagändringar.

Beträffande motiveringen för detta förslag, i den mån redogörelse här för ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till motionen.

Jämlikt 33 § kommunalskattelagen må från intäkt av tjänst avdrag göras för samtliga utgifter, vilka äro att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten, såvitt icke för samma kostnader anvisats särskilt anslag, som, på sätt i 32 § 3 mom. är sagt, ej skall upptagas såsom intäkt. Enligt sistnämnda lagrum upptages icke såsom intäkt vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader såsom bland annat resekostnads- och traktamentsersättning. Utgår däremot dylik ersättning till i kommunal eller enskild tjänst anställd befattningshavare, skall den skattskyldige i deklarationen upptaga ersättningen såsom intäkt, men äger därifrån göra avdrag för de med tjänsten eller uppdraget förenade omkostnaderna. Enligt punkt 3 första stycket av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen äger skattskyldig som i sin tjänst verkställt resor utom den vanliga verksamhetsorten rätt till avdrag icke blott för kostnaden för själva resan utan jämväl för den ökning i levnadskostnaden, som den skattskyldige kan hava fått vidkännas på den grund, att han vistats utom sin vanliga verksamhetsort, såsom för hotellrum, ökad kostnad för föda o. s. v. Avdrag för ökade lev-

nadskostnader är enligt punkt 3 sista stycket av förenämnda anvisningar däremot icke medgivet enbart på den grund, att den skattskyldige har sitt arbete på annan ort än den, där han har sin bostad. Har den skattskyldige bosatt sig på annan ort än den, där han har tjänst eller anställning, eller antagit arbete, som skall utföras på annan ort än den, där han är bosatt, är avdrag i regel icke medgivet. Avdrag medgives dock för det fall, att anställningen avser endast en kortare tid eller skall bedrivas å flera olika platser eller det av annan anledning icke skäligen kan ifrågasättas, att den skattskyldige skall avflytta till den ort, där arbetet skall utföras.

I motionen har framhållits, att punkt 3 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen förutsatte, såsom rimligt och naturligt vore, att avdrag för ökade levnadskostnader icke vore medgivet enbart på den grund, att den skattskyldige hade sitt arbete på annan ort än den, där han hade sin bostad. Denna tolkning innebure ingenting annat än att avdragsrätten icke kunde medgivas av det skälet, att den skattskyldige funnit det med sina egna personliga intressen förenligt att bosätta sig på en annan ort än den, där hans dagliga arbetsanställning vore förlagd. Emellertid kunde sådana förhållanden vara för handen, att den skattskyldige måste hava sin arbetsutövning förlagd till skilda orter, och att denna arbetsutövning vore av så ambulerande natur, att han icke kunde anpassa sina bostadsförhållanden därefter. Med dylik ambulatorisk tjänst följde en del omkostnader, för vilka han såsom skattskyldig borde äga rätt till avdrag. Till belysande härav har motionären erinrat, att exempelvis en reparatör vid statens järnvägar med ett fyra mil omfattande arbetsområde måst utföra sitt arbete än på den ena och än på den andra stationen. För varje dag, en sådan reparatör vistades bort från hemmet längre tid än åtta timmar, åtnjöte han en mindre traktamentsersättning, för vilken han ej vore deklarationspliktig. Motsvarande befattningshavare vid enskild järnväg uppbure däremot icke sådan ersättning eller annan motsvarande gottgörelse. Det vore givet, att frånvaron från hemmet i sistberörda fall måste föranleda ökning i levnadskostnaderna och att följaktligen den skattskyldige jämlikt ordalydelsen i 33 § kommunalskattelagen vore berättigad att från sin intäkt av tjänsten göra avdrag för de kostnader, som uppstått till följd av tjänstens egenart. De yrkanden, som från skattskyldiga i dylik tjänst gjorts, hade av vederbörande skattemyndigheter lämnats obeaktade. Då några mera utförliga motiv för dessa avslag ej förebringats, svävade de skattskyldiga i ovisshet om, efter vilka grunder avslagen meddelats.

Utskottet.

Enligt gällande bestämmelser kan skattskyldig erhålla avdrag för ökade levnadskostnader bland annat för det fall, att den skattskyldiges anställning skall bedrivas å flera olika platser eller det av annan anledning

icke skäligen kan ifrågasättas, att den skattskyldige skall avflytta till den ort, där arbetet skall utföras. Förutsättningen för att sådant avdrag skall kunna medgivas är emellertid, att den skattskyldige icke blott kan visa att merkostnaden föranletts av tjänsten utan även göra sannolikt storleken av berörda kostnad. I regel torde det icke vara förenat med någon större svårighet för den skattskyldige att påvisa, att merkostnaden förorsakats därav, att hans arbete varit förlagt till skilda orter eller till en mera avlägset belägen plats från hans boningsort. Beträffande det belopp, som motsvarar den skattskyldiges verkliga ökning av levnadskostnaderna, kan det givetvis understundom inträffa, att det möter svårigheter för honom att förebbringa tillfredsställande utredning härutinnan. Emellertid torde detta endast mera undantagsvis vara förhållandet. Enligt vad utskottet inhämtat, hava även skattedomstolarna i flera fall, som varit av likartad natur med det av motionären påtalade fallet, medgivit skattskyldiga dylika avdrag med belopp, som med hänsyn till de särskilda omständigheterna ansetts vara skäliga. På grund härav och då sålunda för tillgodoseende av motionärens syfte någon ändring i gällande lagstiftning icke är påkallad, utan frågan närmast är beroende av, i vad mån den skattskyldige i varje särskilt fall kan förebbringa tillfredsställande utredning rörande storleken av sina merkostnader, har utskottet icke ansett sig böra föreslå någon åtgärd i anledning av motionen.

Utskottet hemställer därför,

att motionen II:55 av herr Lovén, om rätt för skattskyldig att vid taxering till skatt för inkomst av tjänst åtnjuta avdrag för vissa levnadskostnader, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 13 mars 1934.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bärge i Katrineholm, Boman, Björnsson, Jönsson i Slätåker, Åström, Månsson, Jönsson i Boa, Lövgren i Boden, Björklund, Olsson i Gävle, Olsson i Ramsta, Ericson i Boxholm, Lithander, Forssberg, Larsson i Örbymhus, Sjö Dahl, Löfvander, Heiding och Brännström.